

Het plezier van de jacht

Het Nieuwsblad* - 18 Okt. 2021
Pagina 22

* Het Nieuwsblad/Kempen, Het Nieuwsblad/Roeselare-Tielt-Izegem, Het Nieuwsblad/Waasland, Het Nieuwsblad/Brugge-Oostkust, Het Nieuwsblad/Aan Gent gebonden, Het Nieuwsblad/Dender, Het Nieuwsblad/Pajot-Brussel-Rand, Het Nieuwsblad/Kortrijk-Waregem-Menen, Het Nieuwsblad/Limburg, Het Nieuwsblad/Oostende-Westhoek, Het Nieuwsblad/Antwerpen, Het Nieuwsblad/Vlaamse Ardennen - Gentse Rand, Het Nieuwsblad/Mechelen-Lier, Het Nieuwsblad/Leuven-Hageland, Het Nieuwsblad/Meetjesland - Leiestreek

Terwijl in De hoogste berg de breuk en het verdriet domineerden, staat Vanden Thoren in Achteraf niet komen huilen tussen bezoeken aan zijn demente grootmoeder en de zorg voor zijn vijfjarige zoon, op het punt om opnieuw te beginnen. Hij is klaar voor een nieuwe relatie, maar ondervindt ook dat dat niet zo vanzelfsprekend is als het lijkt. Hij waagt zich op het gladde ijs van een speeddate-avond en probeert ondertussen ook naar gescheiden moeders te loensen aan de schoolpoort.

Van zodra de voorstelling begint, heeft ze een niet te stoppen vaart waar je als toeschouwer helemaal in wordt gezogen. Stuk voor stuk beschrijft Vanden Thoren met zorgvuldig uitgekozen metaforen de vrouwen die aan zijn tafeltje komen zitten (én de man die ergens op de achtergrond opzichtig met de autosleutels van zijn Porsche loopt te rinkelen - elke man heeft zo zijn eigen manier van jagen). Decor noch rekvisieten zijn nodig om zijn personages meteen voor je geestesoog te zien verschijnen.

Sappig Meetjeslands

Soms wordt het karikaturaal, maar steeds blijf je als toeschouwer het gevoel hebben dat Vanden Thoren dicht bij zichzelf is gebleven, en dat er in elke situatieschets iets blijft zitten dat, hoewel aangedikt, steeds herkenbaar blijft. Daten in het woke-tijdperk als blanke, heteroman moet inderdaad een uitdaging zijn ("Soms voelt het alsof de katholieke kerk terug is", zegt hij zelf) en tegen de lamp lopen is snel gebeurd. Maar dat levert dus ook dankbaar materiaal op.

Vanden Thoren staat opvallend sterker in zijn schoenen dan twee jaar geleden, en dat komt de voorstelling ten goede. In regie van Martijn Bouwman schuift Vanden Thoren meer en meer op van theateracteur naar cabaretier, en dat is een jas die hem uitstekend blijkt te zitten. Net zoals Wim Helsen of Wouter Deprez dat doen, mikt hij evenwel nooit alléén maar op de lach. In zijn korte piano-intermezzo's zit er minstens even veel melancholie als humor. En als hij - in heerlijk sappig Meetjeslands - verwoordt hoe hij de confrontaties vreest met zijn nonkel die niet zal aarzelen om hem zijn single-status als een natte dweil in het gezicht te gooien, voel je dat hij er wel mee kan lachen, maar dat het niet leuk blijft: elke avond alleen naar huis te moeten gaan.

Maar terwijl dat in De hoogste berg af en toe aarzelend medelijden oproept, krijgen we nu vooral een man op het podium te zien die op een niet-pretentieuze manier toont hoe getalenteerd hij is, met woorden, met vertelstructuren, met thema's en met kleine stukjes tranche de vie. Een man die het na een lange jacht met alle uitdagingen van deze tijd, dubbel en dik verdient om opnieuw de liefde te strikken.

'Achteraf niet komen huilen'

Robrecht Vanden Thoren

tot 11 juni 2022 op tournee

www.robrechtvandenthoren.be

Magali Degrande

Copyright © 2021 Mediahuis. Alle rechten voorbehouden